

UZASADNIENIE

Skazany M. W. (1) złożył wniosek wydanie wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady pełniej absorpcji.

Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego, a zwłaszcza aktualnych danych o karalności (k. 169-172), ustalił, co następuje:

M. W. (1) został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 10 grudnia 2003 r. wydanym w sprawie VII K 2307/03 za czyn popełniony w okresie od 29 maja 2002 do 13 czerwca 2002 z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lata próby. Postanowieniem z dn 30 11 2005 zarządzono wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności
2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 października 2008 r. wydanym w sprawie VIII K 128/08 za czyny popełnione w dniu 22 grudnia 2000 z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 288 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 85kk , 86 §1kk wymierzono łączną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby. Postanowieniem z dn. 04.10.2011r. zarządzono wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. rozwiązano orzeczoną karę łączną i stwierdzono, iż czyn z art. 288 § 1 kk stanowi wykroczenie jednocześnie wymierzając skazanemu za powyższe karę 30 dni aresztu i umarzając postępowanie wykonawcze z uwagi na przedawnienie karalności.
3. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 17 listopada 2008 r. wydanym w sprawie III K 1630/07 za czyn popełniony w dniu 21 czerwca 2006 z art. 278 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby,
4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 21 kwietnia 2009 r. wydanym w sprawie III K 133/07 za czyn popełniony w dniu 30 października 2004 roku z art. 278 § 1 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania okres na 4 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę 25 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości stawki na kwotę 10 zł. Postanowieniem z dn 22 czerwca 2011 zarządzono wykonanie kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności
5. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 16 czerwca 2009 r. wydanym w sprawie III K 1101/08 za czyn popełniony w dniu 10 lipca 2008 z art. 284 § 1 kk na karę 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10zł, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 17 lipca 2008 r.
6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 19 listopada 2009 r. wydanym w sprawie IX K 1463/08 za czyn popełniony w dniu 10 stycznia 2008 z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności , na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2008 do 9 kwietnia 2008
7. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 lutego 2011 r. wydanym w sprawie VIII K 1078/10 za czyn popełniony w dniu 18 grudnia 2009 roku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
8. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 20 maja 2011 r. wydanym w sprawie III K 923/09 za czyn popełniony w dniu 22 maja 2009 r. z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn popełniony w dniu 22/23 maja 2009 r. z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn popełniony w dniu 23 maja 2009 r. z art. 226 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85kk , 86 §1kk wymierzono łączną karę

2 lat pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 05 2009 do 24 05 2009;

9. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 15 grudnia 2011 r. wydanym w sprawie IV K 1446/10 za czyn popełniony w dniu 5 czerwca 2008 z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 5-6 06 2008;

10. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 16 lutego 2012 r. wydanym w sprawie VIII K 3/11 za czyny popełnione w dniu 1 czerwca 2009 z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, a z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 85kk , 86 §1kk wymierzono łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 6 czerwca 2009;

11. **WYROKIM ŁĄCZNYM** Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt **III K 730/12**, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia z dnia 10.12.2003 r. w sprawie **VII K 2307/03**, Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 09.10.2008 r. w sprawie **VIII K 128/08** i wymierzono skazanemu karę łączną w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 30.06.2006 r. do dnia 28.02.2007 r.; połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa z dnia 21.04.2009 r. w sprawie III K **133/07**, Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia z dnia 19.11.2009 r. w sprawie **IX K 1463/08** i wymierzono skazanemu karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 08.04.2008 r. do 09.04.2008 r. oraz od dnia 18.02.2010r. do dnia 17.10.2010 r.; połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 09.02.2011 r. w sprawie **VIII K 1078/10**, Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 20.05.2011 r. wydanym w sprawie **III K 923/09**, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 15.12.2011 r. w sprawie **IV K 1446/10**, Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 16.02.2012 r. w sprawie **VIII K 3/11** i wymierzono skazanemu karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od dnia 23.05.2009r. do dnia 24.05.2009 r. oraz od dnia 21.03.2011 r. do dnia 19.08.2011r., od dnia 10.09.2011r. do dnia 27.03.2013r.

12. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 20 kwietnia 2012 r. wydanym w sprawie III K 1335/08 za czyn popełniony w dniu 7 marca 2008 r. z art. 281 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności

13. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 19 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie III K 464/11 za czyn popełniony w dniu 26 października 2010 z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 26-27 października 2010 r.

Sąd zważył, co następuje:

Wyrok łączny to instytucja karnoprocesowa, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Kryteria łączenia kar i środków karnych określa prawo karne materialne – art. 85 k.k. W myśl art. 85 k.k. połączeniu podlegają kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu wymierzone za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Z uwagi, iż wobec skazanego zapadł uprzednio wyrok łączny – wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 27 marca 2013r. wydany w sprawie o sygn. akt VIII K 730/12 i po wydaniu tego wyrok łącznego zachodziła w realiach niniejszej sprawy potrzeba wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, albowiem wyrok zapadły w sprawie III K 1335/08 w świetle przesłanek art. 85 k.k. nadawał się do połączenia m.

in. z wyrokiem III K 133/07 objętym istniejącym wyrokiem łącznym (drugi zbieg przestępstw), zaś wyrok zapadły w sprawie III K 464/11 w świetle przesłanek art. 85 k.k. nadawał się do połączenia m. in. z wyrokiem VIII K 3/11 objętym istniejącym wyrokiem łącznym (trzeci zbieg przestępstw), nadto zaistniały istotne zmiany w wyroku VIII K 128/08 wyrok łączny wydany w sprawie VIII K 730/12 z chwilą wydania niniejszego wyroku zgodnie z treścią art. 575 § 1 k.p.k. utracił moc – co Sąd wskazał w pkt I niniejszego orzeczenia.

Sąd zgodnie z poglądami orzecznictwa przyjął, że dotychczasowy wyrok łączny utracił moc w całości, dzieląc argumentację, iż „brak jest podstaw do ingerencji sądu orzekającego w przedmiocie wydania nowego wyroku łącznego, wbrew normie z art. 575 § 1 k.k., ograniczającej orzeczeniem zakres utraty mocy obowiązującej poprzedniego wyroku łącznego. (por. wyrok S.A. w Katowicach z dn. 16 lutego 2006r., II AKa 26/06, LEX nr 191749).

Wydając orzeczenie w niniejszej sprawie, Sąd kierował się wytycznymi zawartymi w mającej moc zasady prawnej uchwale SN z dn. 25.02.2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13. Zgodnie z cytowaną uchwałą „zwrot zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw” (tamże). Wskazana uchwała odrzuca zatem tzw. „konfiguracyjną” interpretację art. 85 k.k. i wskazuje, że cenzurą doboru wyroków jest data chronologicznie pierwszego z wyroków, tj. – graniczny moment czasowy pozwalający na przyjęcie, że dwa lub więcej przestępstw do tego momentu pozostają w zbiegu.

Zgodnie z wskazaną uchwałą możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu. Mówiąc inaczej oznacza to, że przestępstwa popełnione po dacie pierwszego chronologicznego wyroku mogą utworzyć odrębne zbiegi (odrębne zbiegi), który może skutkować orzeczeniem odrębnej kary łącznej (bądź kilku kar łącznych). Takie stanowisko zostało wyrażone m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13).

W niniejszej sprawie zaistniały trzy odrębne realne zbiegi przestępstw zgodnie z art. 85 k.k.

„Pierwszym chronologicznym wyrokiem” w odniesieniu do pierwszego realnego zbiegu przestępstw w niniejszym postępowaniu był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 10 grudnia 2003 r. wydany w sprawie VII K 2307/03.

W odniesieniu do pierwszego zbiegu przestępstw zachodziły przesłanki do połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach: 1 i 2 tj. w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 10 grudnia 2003 r. wydany w sprawie VII K 2307/03 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 października 2008 r. wydanym w sprawie VIII K 128/08.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego z wyżej wymienionych wyroków w odniesieniu do pierwszego zbiegu realnego, tj. przed 10 grudnia 2003 roku (sygn. akt VII K 2307/03) M. W. (1) popełnił przestępstwa

- w okresie od 29 maja 2002r. do dnia 13 czerwca 2002r. (VII K 2307/03)

- w dniu 22 grudnia 2000 roku (sygn. akt VIII K 128/08),

Zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 k.k., ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 k.k., jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w rozumieniu art. 89 § 1 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa 329/04, LEX 149994). Wobec powyższego należy wskazać, iż w związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 10 grudnia 2003 r., w sprawie

VII K 2307/03 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 października 2008 r., w sprawie VIII K 128/08, M. W. (1) należy traktować jako osobę skazaną przedmiotowymi wyrokami na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kar pozbawienia wolności orzeczonych w następujących wysokościach:

- 8 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VII K 2307/03),
- 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VIII K 128/08).

Wskazać w tym miejscu należy, iż drugi z czynów objętych wyrokiem w sprawie o sygn. akt VIII K 128/08 w dacie orzekania w przedmiotowej sprawie stanowił wykroczenie zgodnie z postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. i wobec powyższego nie został uwzględniony w powyższym zbiegu.

Z powyższych rozważań wynika, iż w niniejszej sprawie wymiar kary łącznej mógłby oscylować od 1 roku i 6 miesięcy lat pozbawienia wolności (absorpcja) do 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (kumulacja).

W judykaturze trafnie akcentuje się, że orzekanie wyroku łącznego wiąże się z interesem procesowym skazanego, dlatego „orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie wpływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar” (tak już w w. SN z 31 sierpnia 1971 r., V KRN 322/71, OSNPG 1/1972, poz. 5), nie może więc ona „stwarzać” większej dolegliwości od tej, jaka wyniknęłaby z kolejnych zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym” (zob. w. SN z 22 marca 1974 r., I KR 425/72, OSNKW 7 – 8/1973, poz. 96).

Z tych względów Sąd wymierzył M. W. (1) w odniesieniu do pierwszego zbiegu realnego przestępstw karę łączną 2 lat pozbawienia wolności korzystając z metody częściowej absorpcji.

Sąd stanął na stanowisku, że rozstrzygnięcie w oparciu o zasadę kumulacji kar stanowiłoby dolegliwość, która przekracza potrzeby resocjalizacyjne. Stąd też Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie prostego sumowania kar.

Słuszność wymaga, by wydając wyrok łączny nie brać ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszłych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie ich wykonania.

Przy wymiarze kary łącznej nie ma znaczenia stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości czynu. Pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o absorpcję może mieć miejsce w wypadkach, gdzie nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Zauważyć jednakże należy, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji. (komentarz do KK Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamczycze 1998 str. 562).

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Przy wydawaniu wyroku łącznego Sąd zawsze powinien przeprowadzić dowód z aktualnej opinii o skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności, po to, aby mieć orientację, jak przebiega proces jego resocjalizacji, co nie jest obojętne przy określaniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dn. 22.01.1991, IV KR 100/90, OSP 1992/6/137).

Jak wynika z opinii o skazanym nadesłanej przez Areszt Śledczy w Warszawie-Białoleśce (k. 34) zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest przeciętne. M. W. (1) w czasie osadzenia w warunkach izolacji penitencjarnej był kilkukrotnie nagradzany, był raz karany. W opinii wskazano, iż wobec popełnionych przestępstw

oraz dotychczasowego trybu życia skazany przyjmuje postawę bezkrytyczną. Zauważyć także należy, iż skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo. Dodać należy, że skazany M. W. (1) uczestniczy w zajęciach kulturalnych i oświatowych, nie jest objęty nauczaniem. Nadto został zdiagnozowany jako osoba uzależniona od środków odurzających i zobowiązany do odbycia terapii. Prognoza penitencjarna określona została wobec skazanego jako umiarkowana. Wynikające z powyższej opinii raczej negatywne wnioski, Sąd uwzględnił na niekorzyść skazanego przy wymiarze orzeczonej kary łącznej.

Zważywszy na całokształt okoliczności, brak jest zdaniem Sądu zdecydowanych podstaw do orzekania kary łącznej w dolnej granicy wyznaczonej zasadami art. 86 § 1 k.k. (negatywny czynnik prognostyczny z uwagi na wielokrotną karalność skazanego). Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kumulacja kar na zasadzie sumowania również powinna być rzadkością, gdyż z reguły taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne (Komentarz do KK K. Buchała, A. Zoll Zakamczyce 1998 s. 563).

Należy również kategorycznie podkreślić, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy bowiem stosować ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną przesłankę prognostyczną jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Z tych względów Sąd doszedł do wniosku, że cele wychowawcze kary nie zostały wobec skazanego w pełni osiągnięte (podobnie – S.A. w Warszawie, wyrok z 12.07.2000 r., II Aka 171/00, OSA 2001/2/5).

Sąd wymierzając skazanemu karę łączną wziął także pod uwagę fakt, iż oba czyny były skierowane przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem – mieniu, brak było podstaw do przyjęcia by jeden z czynów w sposób zdecydowany górował nad drugim, nadto oba czyny zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś brak było bliskości czasowej pomiędzy czynami.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 2 niniejszego wyroku M. W. (1) spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności za pierwszy ze zbiegów przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Także z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji. Oparcie rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji kłóciłoby się z powyższymi celami prewencji indywidualnej i ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla skazanego formę nieuprawnionej nagrody.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 2 kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 30 czerwca 2006 do 28 lutego 2007r.

Powtórzyć należy, jak wskazano powyżej, iż możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą czy trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

„Pierwszym chronologicznie wyrokiem” w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego przestępstw zaistniałego w przedmiotowej sprawie był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 21 kwietnia 2009 r., w sprawie III K 133/07.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego wyroku w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego, tj. przed 21 kwietnia 2009 r. (sygn. akt III K 133/07), lecz po 10 grudnia 2003r. (pierwszy wyrok warunkujący pierwszy zbieg realny przestępstw – VII K 2307/03) M. W. (1) popełnił przestępstwa:

- w dniu 10 stycznia 2008 roku (sygn. akt IX K 1463/08),

- w dniu 05 czerwca 2008 roku (sygn. akt IV K 1446/10),

- w dniu 07 marca 2008 roku (sygn. akt III K 1335/08).

Jak wskazano powyżej zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W sprawie o sygn. akt III K 133/07 M. W. (1) został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym – jak wskazano powyżej- należy wskazać, iż w związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 21 kwietnia 2009 r., w sprawie III K 133/07, M. W. (1) należy traktować jako osobę skazaną przedmiotowym wyrokiem na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z powyższych rozważań wynika, iż w odniesieniu do drugiego zbiegu przestępstw wymiar kary łącznej mógłby oscylować od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (absorpcja) do 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności (kumulacja).

Sąd wymierzył M. W. (1) w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego karę łączną 3 lata pozbawienia wolności korzystając z metody mieszanej.

Sąd nie zastosował zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej za drugi zbieg przestępstw, ponieważ przeciwne temu są zarówno względy prewencji indywidualnej, jak i generalnej, a pełna absorpcja byłaby jedynie nagrodą dla skazanego. Argumentem wpływającym na przekonanie Sądu w tym zakresie jest przyjęte w orzecznictwie stanowisko, że popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą, wobec czego nie powinno prowadzić do łagodzenia kar, czy nawet rezygnacji z niektórych, co ma praktyczne zastosowanie przy zasadzie absorpcji. Warto w tym miejscu podkreślić, że skazany jest osobą młodą, a jego postawa wskazuje, że prowadzi tryb życia pozostający w rażącej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Znajdująca się aktach sprawy opinia z Aresztu Śledczego w Warszawa-Białoleka wskazuje, iż proces pozytywnych zmian w osobie M. W. (1) nie został zainicjowany, co w ocenie Sądu należy potraktować jako okoliczność przemawiającą przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji. Nadto zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić za umiarkowane, a fakt izolacji penitencjarnej nie skłonił skazanego do refleksji nad popełnionymi przestępstwami i przyjęcia w stosunku do nich postawy krytycznej. Z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd miał na uwadze, że czyny popełnione przez skazanego skierowane były przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem – mieniu, niemniej nie występuje bliskość czasowa czynów popełnionych przez skazanego, a nadto – biorąc pod uwagę raczej negatywną opinię o skazanym z zakładu karnego, Sąd nie zastosował zasady pełnej absorpcji.

Sąd nie zastosował też wobec skazanego zasady kumulacji w odniesieniu do drugiego zbiegu przestępstw, bowiem stanowiłoby to dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne, a nadto przeciwne temu były zasady prewencji indywidualnej i ogólnej. Orzeczone z zastosowaniem zasady kumulacji kara byłaby w przypadku M. W. (1) wyrazem formy odpłaty. Należy dodać, że główną ideą leżącą u podstaw wymiaru kary łącznej jest odpowiednia redukcja sumy kar podyktowana względami humanitarnymi, w tym interesem skazanego. Ponadto orzeczenie kary łącznej nie może pociągać za sobą skutków mniej korzystnych od tych, jakie wpływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar podlegających łączeniu.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 4 niniejszego wyroku M. W. (1) spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności w odniesieniu do drugiego zbiegu przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 4 kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8 kwietnia 2008 r. do 9 kwietnia 2008 r., od 5 czerwca 2008 r. do 6 czerwca 2008 r., od 4 marca 2011 r. do 21 marca 2011 r., od 9 października 2013 r. do 11 marca 2014 r.

Po raz kolejny należy powtórzyć, jak wskazano powyżej, iż możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą czy trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

„Pierwszym chronologicznie wyrokiem” w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego przestępstw zaistniałego w przedmiotowej sprawie był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie VIII K 1078/10.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego wyroku w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego, tj. przed 09 lutego 2011r. r. (sygn. akt VIII K 1078/10), lecz po 10 grudnia 2003r. (pierwszy wyrok warunkujący pierwszy zbieg realny przestępstw – VII K 2307/03) oraz po 21 kwietnia 2009r. (pierwszy wyrok warunkujący drugi zbieg realny przestępstw – III K 133/07) M. W. (1) popełnił przestępstwa:

- w dniu 18 grudnia 2009r. (VIII K 1078/10)
- w dniach 22 maja 2009 roku, 22/23 maja 2009r. oraz 23 maja 2009r. (III K 923/09),
- w dniu 01 czerwca 2009 roku (sygn. akt VIII K 3/11),
- w dniu 26 października 2010 roku (sygn. akt III K 464/11).

Jak wskazano powyżej zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kar pozbawienia wolności orzeczonych w następujących wysokościach:

- 6 miesięcy pozbawienia wolności (VIII K 1078/10);
- dwa razy 1 rok pozbawienia wolności oraz 3 miesiące pozbawienia wolności, z wymierzeniem kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności (III K 923/09);
- dwa razy 1 rok pozbawienia wolności, z wymierzeniem kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VIII K 3/11),
- 3 miesiące pozbawienia wolności (sygn. akt III K 464/11)

Z powyższych rozważań wynika, iż co do zasady wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógłby oscylować od 2 lat pozbawienia wolności (absorpcja) do 4 lat i 3 miesięcy lat pozbawienia wolności (kumulacja).

Sąd podzielił pogląd, iż w wyroku łącznym obejmującym wyroki w których wymierzono karę łączną lub kary łączne, wprawdzie łączy się kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, ale ze względu na prawomocność rzeczy osadzonej granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne lub kara łączna (por. wyrok SN 22.03.1973, I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96). W razie potrzeby wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki, w

których poprzednio wymierzono kary łączne, węzeł łączący te kary ulega rozwiązaniu, wskutek czego w nowym wyroku łącznym podlegają połączeniu kary orzeczone za poszczególne przestępstwa, a nie kary łączne (z tym zastrzeżeniem, że kara łączna nowo wymierzona nie może przekraczać sumy kary łącznej poprzednio orzeczonej i kary podlegającej połączeniu, a jeżeli poprzednio orzeczono więcej kar łącznych, nie może przekraczać ich sum) – por. wyrok SN 05.07.1972r., V KRN 285/72, LEX nr 21503.

Zatem można stwierdzić, iż jakkolwiek podlegające połączeniu kary jednostkowe w prostej kumulacji wskazywałyby na wymiar możliwej kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości do 5 lat pozbawienia wolności, przy czym wobec orzeczenia kar łącznych 2 lat pozbawienia wolności w wyroku sygn. akt. III K 923/09 oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w wyroku sygn. akt VIII K 3/11 i zakazu pogarszania w wyroku łącznym sytuacji skazanego wynikającej z orzeczonych wcześniej kar łącznych – (por. post. SA w Krakowie z dn. II Akz 115/01, OSA nr 1 z 2002, poz.4) w praktyce pułap górnego wymiaru kary łącznej został ograniczony do kary 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczenie o innej postaci (wyższej kary łącznej pozbawienia wolności) kłóciłoby się z generalną zasadą orzekania na korzyść skazanego w wyroku łącznym.

Sąd podzielił pogląd, iż „wymiar kar łącznych w wyrokach objętych wyrokiem łącznym nie wyznacza ustawowych granic minimum i maksimum, w jakich sąd może orzec nową karę łączną, gdyż z mocy art. 575 k.p.k. kary łączne orzeczone wcześniejszymi wyrokami ulegają rozwiązaniu... Natomiast zgoła inną kwestią jest tzw. sędziowski wymiar kary w tych ustawowych granicach, który oczywiście powinien uwzględniać, że nowe połączenie kar nie może stwarzać mniej korzystnej sytuacji dla oskarżonego niż wykonanie sumy kar łącznych. (por. wyrok S.A. w Lublinie z dnia 18 lipca 2002r., II Aka 164/02, Prok. i Pr. 2003/4/32). Wynikająca z powyżej uchwały wytyczna miała zasadnicze znaczenie dla ustalenia przez Sąd w niniejszej sprawie wymiaru orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w przypadku trzeciego zbiegu przestępstw. Sąd miał na uwadze treść uprzednio wydanego wyroku łącznego (III K 730/12), w tym rozumieniu, by nowe połączenia kar w niniejszym wyroku łącznym w żaden sposób nie pociągnęło za sobą mniej korzystnych skutków dla skazanego, aniżeli wynikające z uprzednio wydanego wyroku łącznego i oddzielnie wykonywanego orzeczenia zapadłego w ówczes nie objętej wyrokiem łącznym sprawie III K 464/11.

W judykaturze trafnie akcentuje się bowiem, jak wskazano powyżej, że orzekanie wyroku łącznego wiąże się z interesem procesowym skazanego, dlatego "orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar" (tak już w w. SN z 31 sierpnia 1971 r., V KRN 322/71, OSNPG 1/1972, poz. 5), nie może więc ona "stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wyniknęłaby z kolejnych zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym" (zob. w. SN z 22 marca 1974 r., I KR 425/72, OSNKW 7-8/1973, poz. 96).

Z tych względów Sąd wymierzył M. W. (1) w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego karę łączną 3 lata i 5 miesięcy pozbawienia wolności korzystając z metody częściowego pochłaniania.

Wymierzając skazanemu M. W. (1) karę łączną pozbawienia wolności za trzeci zbieg przestępstw, Sąd miał na uwadze, jak wskazano powyżej, przede wszystkim rodzaj związku przedmiotowego między popełnionymi przez skazanego przestępstwami, jak również właściwości i warunki osobiste skazanego oraz jego zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Przedmiotowy związek zbiegających się przestępstw określają: bliskość czasowa ich popełnienia (większa, gdy czyny są popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (gdy wieloma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób działania sprawcy.

Odnosząc powyższe kryteria do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, że skazany dopuścił się zarówno przestępstw przeciwko mieniu, jak też przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego. Tak więc przestępnej działalności M. W. (1) w zakresie trzeciego zbiegu przestępstwa nie można potraktować, stricte, jako jednego zespołu zachowań skazanego, co zdaniem Sądu, stanowi przeszkodę do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, ponadto - zdaniem Sądu - sam fakt popełnienia więcej niż jednego przestępstwa nie może skutkować automatyczną absorpcją kar albowiem byłoby to, niczym nieuzasadnione, premiowanie sprawcy

wielokrotnego łagodniejszą karą, niż sprawcy jednorazowego. W orzecznictwie, zwłaszcza sądów apelacyjnych, podkreśla się wyraźnie, że zasada absorpcji winna być stosowana wówczas, gdy między zbiegającymi się czynami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, gdy są to czyny jednorodnjajowe, gdy stanowią one jeden zespół zachowań sprawcy (II AKa 59/01), czego w realiach przedmiotowej sprawy, w czystej postaci, sąd się nie dopatrył.

Wymierzając skazanemu karę łączną zbliżoną do górnej granicy możliwej do wymierzenia kary łącznej za trzeci zbieg przestępstwa, sąd miał na uwadze fakt, iż zachowania skazanego objęte niniejszym wyrokiem godziło w inne prawem chronione dobro, a jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia by jeden z czynów w sposób zdecydowany górował na drugim, a czyny, za które wymierzono kary podlegające łączeniu zostały popełnione w pewnym odstępie czasowym. Ponadto zważyć należy, „iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji (...) Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji”. (II AKa 154/01)

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma, jak wskazano powyżej, także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Warto w tym miejscu podkreślić, jak wskazano powyżej, że skazany jest osobą młodą, a jego postawa wskazuje, że prowadzi tryb życia pozostający w rażącej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Znajdująca się aktach sprawy opinia z Aresztu Śledczego w Warszawa-Białoleka wskazuje, iż proces pozytywnych zmian w osobie M. W. (1) nie został zainicjowany, co w ocenie Sądu należy potraktować jako okoliczność przemawiającą przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji. Nadto zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić za umiarkowane, a fakt izolacji penitencjarnej nie skłonił skazanego do refleksji nad popełnionymi przestępstwami i przyjęcia w stosunku do nich postawy krytycznej. Należy jednocześnie podnieść, że z opinii wynika, iż resocjalizacja względem skazanego nie została w pełni przeprowadzona, o czym świadczy jego zmienne zachowanie w trakcie pobytu w zakładzie karnym. Negatywny wydźwięk opinii o skazanym sprawił, iż sąd przy wymiarze kary łącznej za trzeci ze zbiegów przestępstw, również nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji.

Mając na uwadze całokształt wyżej podniesionych okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona skazanemu M. W. (2) za trzeci ze zbiegów przestępstw kara łączna 3 lat i 5 miesięcy bezwzględnej pozbawienia wolności (przy zastosowaniu zasady mieszanej) najpełniej pozwoli osiągnąć wszystkie cele kary indywidualnej, jak również sprostą dyrektywom kary sprawiedliwej i jej celowi ogólnie - prewencyjnemu. W ocenie Sądu w stosunku do skazanego, mając na uwadze treść aktualnej opinii o skazanym, zachodzi konieczność kontynuowania działań w kierunku uzyskania zmiany jego systemu wartości. Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kumulacja kar na zasadzie sumowania jest nieuzasadniona biorąc pod uwagę potrzeby resocjalizacyjne, bowiem stanowiłoby to dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne, a nadto przeciwne temu były zasady prewencji indywidualnej i ogólnej. Orzeczona z zastosowaniem zasady kumulacji kara byłaby w przypadku M. W. (1) wyrazem formy odpłaty. Należy dodać, że główną ideą leżącą u podstaw wymiaru kary łącznej jest odpowiednia redukcja sumy kar podyktowana względami humanitarnymi, w tym interesem skazanego. Ponadto orzeczenie kary łącznej nie może pociągać za sobą skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar podlegających łączeniu.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 6 niniejszego wyroku M. W. (1) spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności za trzeci ze zbiegów przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Kierując się treścią art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 6 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył skazanemu stosowne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w poszczególnych sprawach, tj. okres od 21 marca 2011 r. do 19 sierpnia 2011 r., od 10 września 2011 r. do 11 października 2011 r., od 23 maja 2009 r. do 24 maja 2009 r., od dnia 11 października 2011 r. do 9 października 2013 r., od 26 października 2010 r. do 27 października 2010 r.

Na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie (w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w sprawie **III K 1630/07** oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w sprawie **III K 1101/08**, a także kary wymierzonej skazanemu za drugi czyn wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 października 2008 r. sygn. akt VIII K 128/08 zamienioną postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. na karę 30 dni aresztu przy przyjęciu iż stanowi on wykroczenie) sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego z uwagi na brak przesłanek z art. 85 k.k.

O kosztach obrony z urzędu, Sąd orzekł w myśl § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dn. 28 września 2002 roku (Dz. U. z 2003 r., Nr 97, poz. 887 ze zm.).

Wobec faktu, iż skazany jest pozbawiony wolności, sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania.